

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 10 Αὐγούστου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 37

Ζ. ΤΟΠΕΛΙΟΥΣ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

Μιά φορά κι ἔναν καιρὸ ζοῦσε
ἕνας βασιλιάς καὶ μιὰ βασίλισσα κι'
εἶχανε μιὰ μοναχοκόρη, μιὰ βασιλο-
πούλα. Τὴ λέγαν Ἀνταλμίνα. Σὰ
μοναχοκόρη ποὺ ἦταν ἡ Ἀνταλμίνα,
οἱ γονιοὶ τῆς τὴ λατρεῦανε.

Στὰ βαφτίσια τῆς βασιλοπούλας
ἦρθανε γιὰ νουνὲς δυὸ νεράϊδες, μιὰ
κόκκινη καὶ μιὰ μπλέ: ἔτσι εἶν' τὸ
συνήθειο στὰ παραμῦθια. Ἡ κάθε νε-
ράϊδα ἔδωσε κι' ἀπὸ ἕνα δῶρο στὴ
βασιλοπούλα. Ἡ κόκκινη τῆς χάρισε
ἕνα χοντρὸ μαργαριτάρι, ποὺ δὲν ἔ-
χει τὸ ταῖρι του στὴ γῆ, κι' εἶπε:

— Ὅσο ἡ Ἀνταλμίνα φοράει τὸ
μαργαριτάρι αὐτό, θὰ γίνεται κάθε
μέρα καὶ πιὸ ὀμορφή, πιὸ πλούσια
καὶ πιὸ ἑξυπνή. Μὰ ἂν τὸ χάσῃ, θὰ
χάσῃ καὶ τὰ κάλλη τῆς καὶ τὸν πλοῦ-
το τῆς καὶ τὸ μυαλό τῆς. Καὶ δὲν θὰ
τὰ ξανάβρῃ, παρὰ μονάχα ἂν ξανά-
βρῃ τὸ μαργαριτάρι.

Μετὰ τὴν κόκκινη νεράϊδα ἦρθε
κι' ἡ σειρὰ τῆς μπλέ.

— Ἡ Ἀνταλμίνα, εἶπε, πήρε τρία
δῶρα, ποὺ ὁ καθένας θάθελε νὰ τᾶχη.
Κι' ὅμως ὑπάρχει κι' ἄλλο, δῶρο, τὸ
καλύτερο ἀπ' ὅλα, κι' αὐτὸ τὸ δῶρο
θὰ τὸ κάμω ἐγὼ τῆς Ἀνταλμίνας.
Μὰ μὲ ἕναν ὄρο. Ὅσο ἡ βασιλοπού-
λα ἔχει τὸ μαργαριτάρι τῆς τὰ πλού-
της τῆς καὶ τὴν ἑξυπνάδα τῆς, τὸ
δῶρο μου θάναί σάν νὰ μὴν ἔγινε.
Μὰ μόλις χάσῃ τὸ μαργαριτάρι, θὰ
τῆς δώσω ἐγὼ τέταρτο δῶρο, καὶ τὸ
δῶρο αὐτὸ θάναί ταπεινὴ καρδιά.

Ὁ βασιλιάς κι' ἡ βασίλισσα χα-
ρήκανε πολὺ. Μιὰ κι' ἡ κόρη τους
θάτανε πλούσια, ὀμορφή κι' ἑξυπνή,
τί πείραζε ἡ καρδιά τῆς; Ἀποφα-
σίσανε νὰ φυλάξουνε καλὰ τὸ μαρ-
γαριτάρι, γιὰ νάναί ἀχρηστο τὸ δῶρο
τῆς μπλέ νεράϊδας.

Κι' ὁ βασιλιάς ἔβγαλε διαταγὴ νὰ
φτιάσουν ἕνα μαλαματένιο στέμμα,

νᾶρχεται ἴσια-ἴσια στὸ κεφάλι τῆς
Ἀνταλμίνας. Κι' ἦταν ἔτσι κλωμώ-
νο τὸ στέμμα, ποὺ ὅσο μεγάλωνε ἡ
βασιλοπούλα, μεγάλωνε κι' αὐτό. Μὰ
γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα κορίτσια τὸ στέμμα
ἦτανε ἢ πολὺ μεγάλο ἢ πολὺ μικρό.
Στὴ μέση εἶχε μιὰ μύτη καὶ στὴ μύ-
τη εἶχανε δέσει τὸ μαργαριτάρι τόσο
καλὰ ποὺ δὲν μπορούσε νὰ πέσῃ καὶ
νὰ χαθῇ.

Βάλανε τὸ στέμμα στὸ κεφάλι τῆς
Ἀνταλμίνας κι' ἀπὸ τότε αὐτὴ τὸ
φοροῦσε ὅλη τὴν ὥρα, στὸν ὕπνο
τῆς καὶ στὸ ἔσπνιο τῆς. Μὰ ὁ βασι-
λιάς κι' ἡ βασίλισσα τόσο φοβόνταν
μὴ χάσῃ τὸ μαργαριτάρι, ποὺ διατά-
ξαν νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ κανένας νὰ
περνᾷ πέρα ἀπ' τὰ κάγκελλα τοῦ
περιβολοῦ τους κι' ὅποτε ἔβγαине

πηγαίνανε μαζί τῆς τέσσαρες οὐλικοί
καὶ τέσσαρες αὐλικές, ποῦχανε δια-
ταγὴ νὰ προσέχουν τὴ βασιλοπούλα
καὶ τὸ μαργαριτάρι τῆς. Ἀν τὴ ἔχα-
ναν ἀπ' τὰ μάτια τους, ὁ βασιλιάς
θὰ τοὺς ἐπαίρνε τὸ κεφάλι.

Κι' ἡ βασιλοπούλα μεγάλωσε κι'
ἔγινε ὅπως τᾶχε πῆ ἡ κόκκινη νε-
ράϊδα. Ἦταν ἡ ὀμορφότερη βασιλο-
πούλα τοῦ κόσμου, πεντάμορφη, κι'
οὔθε πῆγαινε τὰ μάτια τῆς ἀστρά-
φτανε σάν ἀσημένια ἀστέρια σ' ἀνοι-
ξιὰτικο οὐρανὸ καὶ τάνθη σκύδανε νὰ
τὴν χαιρετίσουνε. Ἦταν τόσο πλού-
σια, ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ τὰ κάμῃ
τὰ πλούτη τῆς. Τὸ πάτωμα τῆς κά-
μαράς τῆς ἦταν ἀπὸ φίλντισι κι' ἀ-
σῆμι: οἱ τοῖχοι ἦταν σκεπασμένοι
μὲ μεγάλους καθρέφτες καὶ τὸ ντα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— ὦ, μαμά! τί ὀραία φωνὴ ποὺ ἔχει... τὸ ραδιόφωνο!
Ἀνεκκοινώθῃ ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

δάνι ήτανε μαλαματένιο και στολισμένο με διαμάντια. Η Ανταλμίνια ζούσε στα χρυσά· στα χρυσά έτρωγε, στα χρυσά κοιμόταν και στα χρυσά ντυνόταν. Κι' άκόμα έγινε έξυπνη, τόσο έξυπνη πουδρίσκε και τὰ δυσκολώτερα νοιώσματα και θυμόταν και τὰ πειδ βαρεία μαθήματα, φτάνει νὰ τὰ διάβαζε μιὰ φορά. Όλοι οί σοφοί του βασιλείου έρχονταν νὰ της πάρουν τή γνώμη, κι' όλοι είχαν νὰ πούνε πώς ποτέ δὲ μεταστάθηκε βασιλοπούλα τόσο έξυπνη σάν τήν Ανταλμίνια, ούτε και θά ξαναφαινόταν άλλη θμοια, μέχρι δευτέρας παρουσίας.

Καλά κι' άγια ελ' αὐτά. Καλὸ εἶναι νάσαι ὁμορφη κι' έξυπνη και πλούσια, μὰ ἡ Ανταλμίνια έγινε τόσο περήφανη, πὸν νόμιζε πὼς ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος ἔστεκε πολὺ πὶδ κάτω ἀπ' αὐτήν. Κι' ὅσο μεγάλωνε, τόσο και πὶδ περήφανη γινόταν. Και δὲν ἦταν μονάχα περήφανη, μὰ και σκαϊά, σκληρόκαρδη, τσιγκούνα και ζηλιάρα.

Μιὰ μέρα πούκανε βόλτες στὸ περιβόλι της, ἔφτασε ὡς τὰ κάγκελλα, μὰ κανείς δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τὰ νοίξη. Τότε ἡ Ανταλμίνια θυμωσε τόσο, πὸν μπάτσισε τοὺς τέσσερες αὐλικούς και τίς τέσσερες αὐλικές, τὸβαλε στὰ πόδια, σκαρφώθηκε τὴ γρίλλια και βγήκε ἔξω. Ἐπειτα, γιὰ νὰ μὴ τὴ φτάνουν, ἄρχισε νὰ τρέχει ὡς πὸν ἔχασε τοὺς αὐλικούς.

Τότε, γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ της, ἡ Ανταλμίνια δίφωσε και κουράσθηκε και κάθισε κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ νὰ ξεποστᾷ. Ἔσκυψε νὰ πάρη νερὸ μὲ τῆ μορφο και κατάσπρο βασιλικὸ χεράκι της και νὰ πιῇ, ὅπως και οί ἄλλοι ἄνθρωποι, πὸν δὲν ἔχουν ὑπηρέτη νὰ τοὺς φέρη ἕνα ποτήρι νερὸ σὲ ἀσημένιο δίσκο. Ἡ πηγὴ καθρέφτιζε τὸ πρόσωπό της. «Τί ὁμορφη πὸν εἶμαι! συλλογιζόταν ἡ Ανταλμίνια, κι' ἔσκυψε νὰ δῇ καλύτερα. Μὰ ἐκεῖ πούσκυψε, ἡ κορώνα της Ανταλμίνιας μὲ τὸ μαργαριτάρι ἔπεσε και χάθηκε μέσα» στὰ νερὰ της πηγῆς.

Ἡ Ανταλμίνια, τόσο εἶχε τὸ νοῦ της στὴν ὁμορφιά της, πὸν δὲν πρόσεξε τί εἶχε γίνε. Μὰ μόλις τὸ νερὸ ξαστέριασε πάλι, ἡ Ανταλμίνια εἶδε μέσα ἕνα ξένο πρόσωπο. Πὸν ἡ πεντάμορφη βασιλοπούλα, μὲ τὴ χρυσοκέντητη φορεσιά της, τὰ χρυσαφικά της, τὰ μαλλιά της, τὰ σκουλαρίκια της μὲ τὰ διαμάντια; Τώρα δὲν ἔβλεπε, παρὰ μιὰ ἄσκημη, φτωχιά διακονάρα, ξεσκούφωτη, ξυπόλυτη, κουρελοῦ, ἀναμαλλιασμένη. Σὲ μιὰ στιγμή ὅλη της ἡ ἔξυπνάδα χάθηκε κι' αὐτὴ έγινε ἀγράμματη, κουτὴ,

θεόκουτη, και τὸ πὶδ περίεργο ἔχασε και τὴ θύμησή της και δὲν ἤξερε πιά οὔτε ποιά ἦταν, οὔτε ποῦθε ἔρχόταν, οὔτε πὸν πήγαινε. Κατάλαβε μονάχα, πὼς κάτι εἶχε ἀλλάξει μέσα της. Τρόμαξε κι' ἔτρεξε μέσα στὸ δάσος, χωρὶς νὰ ξέρη πὸν θάφτανε.

Νύχτωσε κι' οί λύκοι ἀρχίσανε νὰ οὐρλιάζουν στὸ δάσος. Τρομαγμένη ἡ Ανταλμίνια ἔτρεξε, ὡς πὸν στὸ τέλος, ὕστερα ἀπὸ πολὺ δρόμο, εἶδε φῶς. Ἦταν μὲ καλυδούλα, ὅπου καθόταν μιὰ φτωχὴ γερόντισσα.

— Παιδάκι μου, τῆς εἶπε ἡ γριά, ποῦθε ἔρχεσαι τέτοια ὥρα;

Μὰ ἡ Ανταλμίνια δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ· οὔτε ποιά ἦταν ἤξερε, οὔτε πὸν μέναν οί γονοί της. Ἡ γριά παραξενεύτηκε και συμπόνεσε τὴν Ανταλμίνια, και τῆς εἶπε:

— Μιὰ κι' εἶσαι τόσο φτωχὴ και μονάχη σου στὸν κόσμο, θὰ μείνης μαζί μου. Κάποιον χρειάζομαι νὰ πηγαίνῃ τίς χήνες μου στὴ βοσκὴ. Καὶ νάσαι φρόνιμη, νὰ σοῦ δίνω ψωμὶ και νερό, και λίγο γάλα, ἅμα ἔχουμε.

Τάκουσε ἡ Ανταλμίνια κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ και φίλησε τὸ χέρι τῆς γριάς, γιατί χωρὶς νὰ καταλάβῃ ἡ βασιλοπούλα, ἡ μπλε νεράιδα εἶχε κρατήσει τὸ λόγο της.

Στὸ ἀναμεταξύ ὁ βασιλιάς ἔμαθε πὼς ἡ κέρη του εἶχε χαθῇ. Τοὺς αὐλικούς και τίς αὐλικές πούχανε πᾶει μαζί της ὡς τὰ κάγκελλα, τοὺς ἔρριξε σ' ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο, ὅπου οὔτε τοῦ ἡλίου οί ἀκτῖνες φτάνανε, οὔτε τοῦ φεγγαρίου. Κι' ἀπ' ἔξω ἔβαλε τὸ δῆμιο νὰ φυλάῃ ντυμένος στὰ κόκκινα, μὲ τὸ τσεκούρι στὸ χέρι. Μὰ ἡ βασιλοπούλα δὲν ξαναγύρισε.

Ὁ βασιλιάς κι' ἡ βασίλισσα ἔμεναν ἀπαρηγόρητοι. Διατάξανε νὰ φέρῃ μαῦρα ὅλο τοὺς τὸ βασιλεῖο και βάλανε τοὺς παπάδες νὰ πούνε σ' ὅλες τίς ἐκκλησίες πὼς ὅποιος ξανάβρισκε τὴ βασιλοπούλα θὰ τὴν ἔπαιρνε γυναίκα του και θάχε ἀκόμα και τὸ μισὸ βασιλεῖο. Ἐτσι τὸ συνηθίζανε τότε.

Ἡ πληρωμὴ ἦταν πλούσια, και πολλὰ βασιλόπουλα βαλθήκανε νὰ βροῦν τὴν Ανταλμίνια. Τρία χρόνια γυρίζανε καθάλλα τὸν κόσμο χειμῶνα καλοκαίρι, γυρεύοντας τὴ βασιλοπούλα, χωρὶς τίποτα νὰ βρίσκουνε, οὔτε κἀν τὸ χρυσὸ τακοῦνι τῆς παντοφλάς της. Ὡς πούρθε μιὰ μέρα πὸν ἕνα παλληκάρι, ὁ Σιγισμόνδος, ἕνα βασιλόπουλο ἴπ' τὴ Φραγκιά, ἔφτασε ὡς τὴν καλύδα τῆς γριάς. Ἡ γριά βρισκόταν ἐκεῖ, ντυμένη στὰ

μαῦρα, κι' οί χήνες της πὸν βόσκανε λίγο μακρότερα ἦταν κι' αὐτὲς μαῦρες κι' ἄσπρες.

— Γιατί εἶσαι ντυμένη στὰ μαῦρα, γερόντισσα; ρώτησε τὸ βασιλόπουλο.

— Ὁ βασιλιάς ἔδωλε διαταγὴ νὰ ντυθῶμε ὅλοι στὰ μαῦρα, γιὰ τὴ βασιλοπούλα πὸν χάθηκε, τοῦ ἀπάντησε ἡ γριά. Μὰ καλὰ ἔκαμε και χάθηκε. Ἦταν ὁμορφη, δὲ λέω, ἦταν πλούσια κι' έξυπνη, μὰ λὲν πὼς ἦταν περήφανη, και κανένας δὲν τὴν ἀγαπᾷ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ανταλμίνια γύρισε ἀπ' τὸ δάσος μὲ τίς χήνες της. Τὴν εἶδε τὸ βασιλόπουλο και τάχασε πὼς μιὰ κοπέλλα τόσο φτωχὴ και τόσο ἄσκημη μποροῦσε νὰ τὸν κἀν νὰ θανατῶσῃ τόσο. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή πὸν τὴν εἶδε, τὴν ἀγάπησε. Τὴ ρώτησε ἂν εἶχε δεῖ τὴ βασιλοπούλα.

— Ὁχι, τοῦπε ἡ Ανταλμίνια.

— Παράξενο, ἔκαμε τὸ βασιλόπουλο. Τρία χρόνια τώρα τὴ γυρεύω, κι' ὅλο αὐτὴν ἔχω στὸ νοῦ μου. Μὰ ἀπὸ τώρα, θὰ πάψω πιά νὰ τὴ γυρεύω. Θὰ φτιάξω ἕνα παλάτι στὸ δάσος και θὰ μείνω ἐδῶ ὡς τὴ στερνὴ μου ὥρα.

Τὸπαι και τὸκανε. Τὸ βασιλόπουλο ἔχτισ' ἕνα παλάτι στὸ μέρος ἀκριβῶς πὸν βρισκόταν ἡ βρύσι, ὅπου εἶχε χάσει ἡ Ανταλμίνια τὸ μαργαριτάρι της. Μιὰ μέρα πούκανε δυνατὴ ζέστη, τὸ βασιλόπουλο ἔσκυψε διψασμένο στὴ βρύσι γιὰ νὰ πιῇ.

— Τί εἶν' αὐτὸ πὸν γυαλίζει ἔτσι παράξενα μέσα» στὴν πηγὴ; ἀναρωτήθηκε. Γιὰ νὰ δῷ καλύτερα.

Τὸ βασιλόπουλο ἔσκυψε καλύτερα, βούτηξε τὸ χέρι του κι' ἔδωλε ἀπὸ μέσα μιὰ χρυσὴ κορώνα μ' ἕνα ὁμορφο μαργαριτάρι στὴ μέση.

Τότε κάτι θυμήθηκε. «Θέλει νάνε, εἶπε, ἡ κορώνα τῆς Ανταλμίνιας; Ἐτρεξε στὸ παλάτι. Ὁ βασιλιάς κι' ἡ βασίλισσα, μόλις εἶδαν τὴν κορώνα φωνάζανε:

— Ἡ κορώνα τῆς Ανταλμίνιας, τὸ μαργαριτάρι τῆς Ανταλμίνιας! Ἀχ και πὸν νὰν ἡ βασιλοπούλα μας.

Ὁ βασιλιάς λογάρισε πὼς ἡ Ανταλμίνια, ἂν ζούσε ἀκόμα, θάτανε δεκαοχτὼ χρονῶν. Θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς κόκκινης νεράιδας και κατάλαβε τί γίνθηκε. Κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ πούν οί παπάδες τίς ἐκκλησίας πὼς ὅλα τὰ κορίτσια πὸν ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν ἔπρεπε νὰ μαζευτοῦν στὸ περιβόλι τοῦ βασιλιά, γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν κορώνα.

Ὅλα τὰ κορίτσια πὸν ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν τρέσανε στὸ περιβόλι τοῦ βασιλιά, μὴν τῶχει και τοὺς πῆ-

γαίνει ἡ κορώνα. Ὅρες ἦταν μεγαλύτερες κρύψανε τὰ χρόνια τοὺς, κι' ὅρες ἦταν μικρότερες, αὐγατίζανε τὰ δικά τοὺς.

Και μιὰ καλοκαιριάτικη μέρα, χίλιες κοπέλλες μαζεύτηκαν. Ἀπὸ τὰ χαράματα, μέχρι ἄργὰ τὸ βράδυ, ἡ κορώνα πέρασε ἀπ' ὅλα τὰ κεφάλια. Ὅλες τὴ δοκίμασαν, μὰ καμμιανῆς δὲν πήγαινε. Στὸ τέλος οί κοπέλλες εἶπαν:

— Ὁ βασιλιάς μᾶς κοροϊδεύει. Νὰ βάλουμε κλῆρο, κι' ὅποια κερδίσει, θὰ εὕρῃ τὴν κορώνα και τὸ βασιλόπουλο.

Μὰ ὁ Σιγισμόνδος δὲν τῶθελε αὐτὸ και παρεκάλεσε τὰ κορίτσια νὰ περιμένουν, μέχρι πὸν νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος.

— Καλὰ, τοῦ ἀπάντησαν τὰ κορίτσια.

Λίγο πρὶν ὁ ἥλιος βασιλέψῃ, βάλαν ἕνα φαντάρο νὰ κοιτᾷ μὴ φαίνεται στὸ δρόμο καμμιά κοπέλλα. Τὸ βασιλόπουλο τοῦ φώναξε:

— Φαντάρε, φαντάρε, κοντεύει νὰ βραδυάσῃ. Μὴ βλέπεις νάρχεται κανένας;

Ὁ φαντάρος ἀποκρίθηκε:

— Βλέπω τὰ ἄνθη νὰ γέρνουν γιὰ ὕπνο, γιατί σιμώνει ἡ νύχτα. Μὰ κανένας ἄνθρωπος δὲ φάνηκε στὸ δρόμο.

Και πάλι ξαναρώτησε τὸ βασιλόπουλο:

— Φαντάρε, φαντάρε, ἡ μέρα τελειώνει, μὴ βλέπεις τίποτα στὸ δρόμο;

Ὁ φαντάρος ἀπάντησε:

— Βλέπω κάποιο σύννεφο νὰ περνᾷ μπροστὰ στὸν ἥλιο, και τὰ πουλιὰ νὰ κρύβουν τὸ κεφάλι τοὺς στὰ κουρασμένα τοὺς φτερά. Ἡ νύχτα φθάνει, μὰ κανένας δὲ φαίνεται στὸ δρόμο.

Και τὸ βασιλόπουλο ξαναρώτησε:

— Ἡ μέρα σβύνει. Φαντάρε, μὴ βλέπεις νάρχεται κανένας στὸ δρόμο;

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Σ. ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ

ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

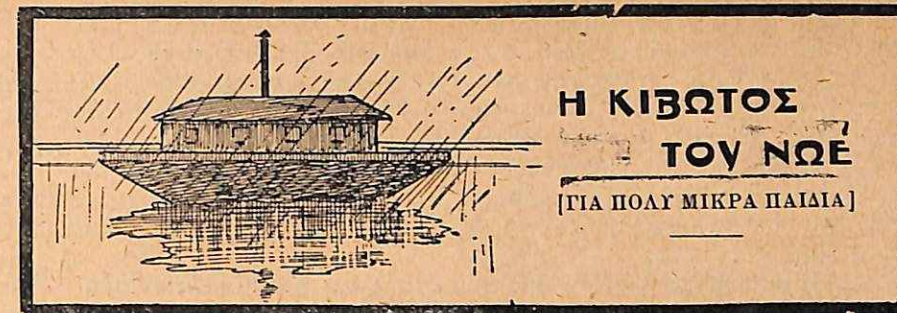
Κόρη μὲ ἡλιόπλεχτα μαλλιά
Πὸν ὁ μπάτης τὰ χαιδεύει,
Στὴν γελαστὴν ἀκρογιαλὰ
Γυμνόποδη ψαρεύει

Ἀντιφεγγίζουν στὰ νερὰ
Τὰ κάλλη της περίσσια,
Κοὶ μοιάζει σ' ὅποιον τὴ θωρᾷ
Νεράιδα πελαγία.

Γι' αὐτὸ κι' ἀξέγνιαστα πετοῦν
Στ' ἀγκίστρο της ψαράκια...
Μὰ γελασμένα, σπαρταροῦν
Σὲ φονικά χερσάκια:

Νᾶναι, παιδοῦλα τοῦ ψαρά,
Χρυσὸ τὸ τυχερὸ σου...
Καραβοκύρης μιὰ φορά
Νὰ πιάσῃ τ' ἀγκιστροῦ σου!

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Ζ'. — Ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων

Ἡ φοβερὴ τιμωρία τῶν κακῶν ἀνθρώπων λύπησε πολὺ τοὺς ἐπιβάτες τῆς Κιβωτοῦ. Παρηγορήθηκαν ὅμως μὲ τὴν ἰδέα πὼς οί κακοὶ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦν, και καθέννας δὲν σκεπτόταν πιά παρὰ πὼς νὰ βολευθῇ καλύτερα γιὰ σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες.

Ἡ εὐθυμία ξαναγύρισε γρήγορα. Οί διαλεχτοί αὐτοὶ τοῦ Θεοῦ, πὸν γλύτωσαν ἀπὸ τὴν καταστροφή, ἤθελαν νὰ κάμουν ἕνα χαρούμενο ταξίδι.

Ὁ ἐλέφαντας, ὁ ἱπποπόταμος κι' ἡ καμηλοπάρδαλη, εἰρηνικά ζῶα, καθόνταν ἤσυχα σ' ἕνα μέρος κι' ἄφιναν τὸ Νῶε νὰ κἀν τὴ δουλειά του. Τὸ ἴδιο τὸ βόδι, τὸ ἄλογο, τὸ πρόβατο και καθεῖς, ἦταν ὅμως και ζῶα ἀνήσυχα, ἄταχτα, πειραχτήρια, ζιζάνια, πὸν χαλοῦσαν τὸν κόσμο. Ὁ Νῶε τὰ ἔβαζε νὰ καθήσουν ἐδῶ και σὲ λίγο βρίσκονταν ἐκεῖ. Ὁ ποντικός, ὁ ἀρουραῖος, κι' οί διάφορες μαῖμοῦδες ἦταν τὰ πὶδ ἄταχτα. Ἐτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πηδοῦσαν, σκαρφάωναν και δὲν ἄφιναν ἤσυχο οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε ζῶο.

Πολλὰ ἐπεισόδια γίνονταν ἐξαιτίας τοὺς. Και θὰ διηγηθῶ ἕνα γιὰ νὰ γελάσετε.

Ἄμα ξεκίνησε ἡ Κιβωτός, ὁ ἐλέφαντας, ὁ ἱπποπόταμος κι' ἡ καμη-

στην κάμαρά τους μ' ένα κομμάτι ξερό ψωμί για μεσημεριανό φαγητό. Και νά συλλογίζεται κανείς πώς στο τραπέζι θά εφερναν μια τόσο ωραία κρέμα σοκολάτα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα ἡ Σουλβία ξεκίνησε γιὰ νὰ πάη στὴ βίλλα. Τὰ παιδιὰ τῆς εἶχαν φωνάξει ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ μαντρότοιχο πὼς εἶχε ἔρθει ὁ μπαμπᾶς τους, μὰ ὅτι ὠστόσο τὴν περίμεναν νὰ ἔρθῃ γιὰ νὰ διαβάσῃ τῆς γιαιγιάς.

— Νὰ ἡ μικρὴ προστατευομένη σας, μαμμά, εἶπε ὁ λοχαγός, βλέποντας τὴ Σουλβία νὰ μπαίνει στὸ περιβόλι. Τί περίεργο κορίτσι μὲ τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια τῆς. Καὶ τί εὐγενικὸ παρουσιαστικὸ ποὺ ἔχει, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ντυμένη σὰν ὑπηρετριούλα. Πὼς τὴν ἀφήνει ὅμως ἡ ξαδέλφη τῆς νὰ ἔρχεται ἐδῶ, ἀφοῦ, ὅπως μοῦ λέτε, εἶναι τόσο αὐστηρή;

— Τὴν πληρώνω, παιδί μου, γιὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ τὸ καϊμένο τὸ μικρὸ νὰ ἔρχεται ἐδῶ μὴ ὥρα κάθε μέρα. Ἡ Σουλβία μοῦ κάνει συντροφιά, μοῦ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα καὶ τίς προσευχὲς μου. Ὑστερὰ ἡ μὲς Σίμεϋ τῆς κάνει μάθημα ἰχνογραφίας. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί προόδους κάνει αὐτὸ τὸ παιδί στὸ σχέδιο. Τὴν ὑπόλοιπὴ ὥρα κάθομαι καὶ συνομιλῶ μαζὶ τῆς. Προσπαθῶ νὰ ξεριζώσω ὅλα τὰ γριόχορτα ποὺ κοντεύουν νὰ πνίξουν τὴν ἀκαλλιέργητὴ παιδίστικὴ ψυχούλα τῆς.

— Παντοῦ καὶ πάντοτε δείχνετε τὴν καλοσύνη σας, ἀγαπημένη μου μαμμά, ἔκανε ὁ κύριος Φερτέ ἀγκαλιάζοντας τὴ μητέρα του. Τώρα ὅμως φεύγω γιὰ νὰ μὴν τρομάξω τὸ ἀγρίμι σας.

Ἡ Σουλβία ἤρθε καὶ κάθησε φρόνιμα στὴ θέση τῆς δίπλα στὴν κυρία Φερτέ καὶ ἄρχισε νὰ διαβάσῃ τὸ πολεμικὸ δελτίο.

— Α, ἔκανε μὲ χαρά! Οἱ ἐχθροὶ ὑποχωροῦν, ὦ, κυρία, ἂν ἐλευθερώταν γρήγορα ἡ πατρίδα μου!

— Τί θὰ ἔκανες, κοριτσάκι μου;

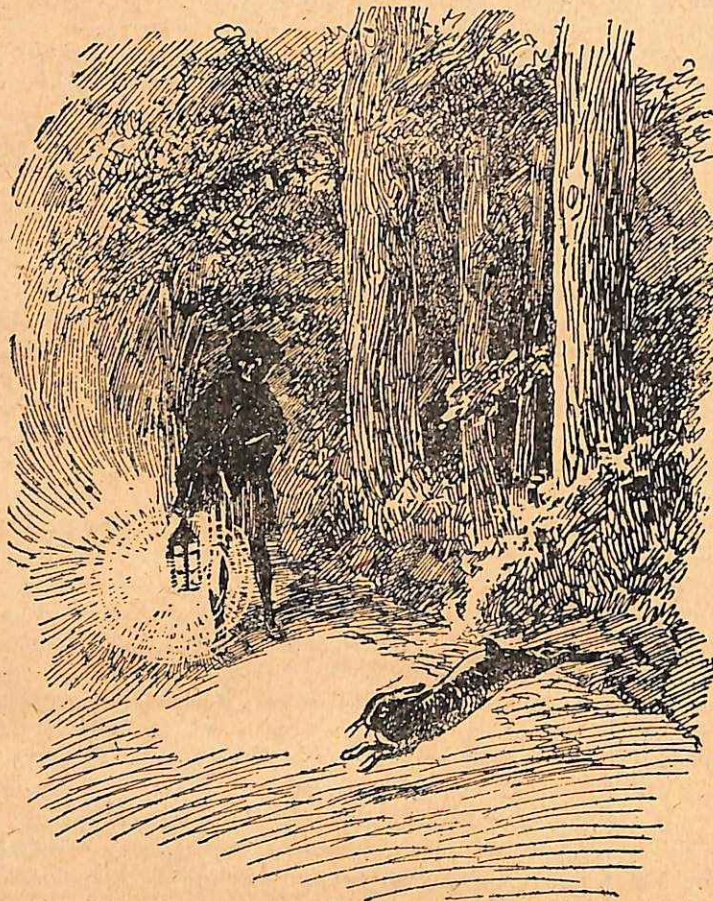
— Θὰ ἔφευγα κρυφὰ ἀπὸ ἐδῶ γιὰ νὰ πάω ἐκεῖ καὶ εἶμαι βέβαιη πὼς

κάποιος θὰ μοῦ ἔλεγε τί ἀπόγινε ὁ μπαμπᾶς. Σκοτώθηκε στ' ἀλήθεια; Ἡ κυρία Αὐρηλία ἔτσι λέει, μὰ ἡ κυρία Αὐρηλία εἶναι κακιὰ καὶ ψεύτρα.

— Σουλβία, τὴν ἔκοψε μὲ ἀγαθότητα ἡ γριά κυρία.

Ἡ Σουλβία ἔσκυψε τὸ κεφάλι τῆς ντροπισμένη.

— Ναι κυρία, σὰς ὑποσχέθηκα νὰ μὴν ξαναμιλήσω πιά ἔτσι. Μὰ σὰς δίνω τὸ λόγο μου πὼς τώρα τελευταία ἔχω γίνει πὺδ ὑπομονετικὴ. Χθὲς ἦταν λίγο ἀδιάθετὴ καὶ μ' ἔβαλε νὰ σφουγγαρίσω μοναχὴ μου

«Ένα λαγουδάκι πετάχτηκε μπροστά στὰ πόδια τῆς Σουλβίας...»

τὴν κουζίνα καὶ τὴν τραπεζαρία καὶ τὴν εἴσοδο. Ἡμουν κατακουρασμένη, μὰ ἔκανα ὅλη τὴ δουλειὰ χωρὶς νὰ πῶ λέξη, γιὰτὶ σκεπτόμουν ἐκεῖνο ποὺ μοῦ εἶχατε πεῖ προχτές.

— Τί, παιδί μου;

— Πὼς ἂν ἦμουν ὑπομονετικὴ κι' ὑπάκουη ὁ καλὸς Θεὸς θὰ μὲ λυπόταν καὶ θὰ μὲ συγχωροῦσε καὶ ἴσως θὰ μοῦ χάριζε τὴν εὐτυχία νὰ ξαναβρῶ τὸν πατέρα μου.

Ἀλίμονο, πόσο πικρὰ πλήρωνε ἡ Σουλβία τίς ὥραιες ὥρες ποὺ περνοῦσε στὴ βίλλα!

— Σουλβία, τῆς ἔλεγε ἡ κυρία Αὐρηλία, ἔχουμε συμφωνήσει νὰ πη-

γαίνης γιὰ μιὰ ὥρα. Ἐσὺ ὅμως φεύγεις στὶς τρεῖς καὶ γυρίζεις στὶς πέντε. Ἡ κυρία Φερτέ μᾶς πληρώνει γιὰ μιὰ ὥρα καὶ σὲ βάζει καὶ δουλεύεις δύο καὶ τὴν ὥρα ποὺ λείπεις εἶμαι ἐγὼ ὑποχρεωμένη νὰ κάνω ὅλη τὴ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἔτσι ἐπὶ μιὰ δολοκλήρη βδομάδα ἡ Σουλβία ἀρνῆθηκε μ' ἐπιμονὴ νὰ κάνῃ τὸ μάθημα τῆς ἰχνογραφίας κι' ἔφευγε ἀπὸ τὴ βίλλα στὶς τέσσερες ἀκριβῶς.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ μικρὸ σας ἀγρίμι ἐκάκιεψε καὶ πάλι, εἶπε ὁ λοχαγός ποὺ ἀποροῦσε μ' αὐτὴ τὴν ἐπιμονή.

Μὰ ἡ κυρία Φερτέ κούνησε θλιβερά τὸ κεφάλι τῆς.

— Ἡ Σουλβία εἶναι πολὺ περήφανη, εἶπε. Δίχως ἄλλο ἡ ξαδέλφη τῆς θὰ τὴν μάλλωσε γιὰτὶ μένει ἐδῶ περισσότερη ὥρα ἀπὸ τὴ συμφωνημένη. Παιδί μου, θὰ σὲ παρακαλοῦσα ἂν σοῦ ἦταν εὐκολο νὰ πᾶς ἐσὺ σ' αὐτὴ τὴν φρικτὴ γυναίκα τὴν θειά τῆς καὶ νὰ τῆς ζητήσης νὰ μ' ἀφήνῃ τὴ Σουλβία γιὰ δύο ὥρες τουλάχιστο κάθε ἀπόγευμα.

Ὁ λοχαγὸς γύρισε πίσω κι' ἦταν πολὺ συλλογισμένος.

— Μητέρα, εἶπε, ἡ μικρή σου φίλη ἔχει πέσει σὲ πολὺ ἄσχημα χέρια. Ἐχω πάρει τὴ συνήθεια νὰ καταλαβαίνω μὲ τὸ πρῶτο τί εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος. Δοιπόν, ἡ κυρία Αὐρηλία καὶ σκληρὴ εἶναι καὶ φιλόργη. Τῆς ζήτησα νὰ μοῦ δώσῃ μερικές πληροφορίες γιὰ τὸν κύριο Μπριστέλ καὶ τὴν οἰκογένειά του. Τῆς εἶπα

ὅτι ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴ Σουλβία καὶ πὼς θέλετε νὰ φροντίσετε γιὰ τὸ μέλλον τῆς. Ἀμὰ τᾶκουσε αὐτὰ ἔγινε κατάχλωμη καὶ σηκώθηκε, δείχνοντάς μου πὼς ἔπρεπε νὰ φύγω. Ὅσοσο κατάφερα αὐτὴν τὴν γριά φυλάργυρη νὰ σᾶς στέλνει τὴ Σουλβία γιὰ δύο ὥρες τὴν ἡμέρα. Ἄν δὲν κάνω λάθος ὅμως, φαίνεται πὼς ἔχει μεγάλο βάρος στὴ συνείδησή της καὶ πὼς τὸ ἔχει πολὺ ἀδικήσει τὸ καϊμένο τὸ κοριτσάκι. Ἐλπίζω πὼς θὰ μάθουμε γρήγορα ἂν τὰ ἔργα τοῦ πατέρα τῆς παραδόθηκαν στ' ἀλήθεια στὰ χέρια τοῦ φίλου του στὸ Παρίσι.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AAKIANZ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ὅσοσο πολλοί, εἶπε ἕνας ἄλλος, θέλουν νὰ καταργηθῇ αὐτὴ ἡ συνήθεια. Λένε πὼς εἶναι ἀπάνθρωπη.

— Αὐτὰ τὰ λένε οἱ ξένοι ἢ οἱ μουσουλμάνοι. Καθένας ὅμως ξέρεي πὼς ἡ θυσία αὐτὴ εἶναι εὐχάριστη στὸν Βράχμα. Ἐπειτα, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς τοὺς ραγιάδες εἶναι μεγάλοι ἁμαρτωλοὶ κι' ἂν οἱ γυναῖκες τους δὲν ἔκαναν τὸ «σου ττύ», αὐτοὶ θὰ πῆγαιναν γραμμὴ στὴ νάρακα (κόλαση). Τὸ μαρτύριο ποὺ περνοῦν γιὰ χάρη τους οἱ γυναῖκες τους, ἑξαοράζει τ' ἁμαρτήματά τους.

Οἱ φλόγες ὑψώνονταν ἀκόμη λαμπρὲς καὶ φεγγερὲς πρὸς τὸν ἑσπτερο οὐρανό. Ἐξακολούθησαν νὰ ὑψώνονται ὅλη τὴ νύχτα, ἐνῶ οἱ Βραχμάνοι ἔψελναν τὰ θρησκευτικὰ τραγούδια τους καὶ τὸ πλῆθος ποὺ ἦταν μαζεμένο γύρω ἀπ' τὴν πυρὰ ἀλλάλαζε χαρμόсуна.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'.

Στὴ Μπεναρὲς

Καθισμένος στὰ σκαλοπάτια μιὰς ἀπὸ τίς Γκάττ, τίς ἀπέραντες σκάλες ποὺ κατεβαίνουν ἀπὸ τὴ Μπεναρὲς ὡς τίς ὄχθες τοῦ Γάγγη, ὁ Ντάρλι ἀφῆνε τίς ματιές του νὰ περιδιαβάσουν μελαγχολικὰ στὸ ποτάμι ποὺ ἀπλωνόταν μακριὰ φαρδὺ καὶ ὁλόχρυσο, μὰ ποὺ κάτ' ἀπὸ τὰ πόδια του δὲν διακρινόταν σχεδὸν καθόλου, τόσο ἦταν γεμάτο ἔπ' τ' ἀμέτρητο πλῆθος τῶν προσκυνητῶν ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῶν Ἰνδιῶν γιὰ νὰ καθαριστοῦν μέσα στὰ ἱερὰ νερά. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, ἔμπαιναν μέσα στὸ νερό, ἔμειναν κάμποση ὥρα ἔβαιναν καὶ κάθονταν στὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια, κι' ὕστερα ξαναβουτιόνταν πάλι δύο καὶ τρεῖς φορές.

Πάνω ἀπὸ τὴ γιγάντια σκάλα ποὺ κατέληγε σ' ἕνα περιστήλιο ἀπὸ λευκὲς μαρμαρίνες κολόννες, ἡ Μπεναρὲς, ἡ ἁγία πόλις ὕψωνε στὸν ἑσπτερο οὐρανὸ τοῦ δειλινοῦ τοὺς πύργους τῆς, τοὺς μιναρέδες τῆς, τοὺς θόλους τῆς, τίς χρυσοσκέπαστες στέγες τῶν παλατιῶν τῆς, τῶν ναῶν τῆς καὶ τῶν τζαμιῶν τῆς ποὺ ἦταν κτισμένα ὅλα ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο, ψιλοσκαλισμένα σὰν νταντέλλα, στιλβωμένα σὰν ἐλε-

φαντόδοντο, περιτριγυρισμένα ἀπὸ ψηλοὺς κέδρους, χλωρὰ ταμαρινόδεντρα καὶ πελώρια βοαβάδ.

Καμμιά πόλη σ' ὅλες τίς Ἰνδίες δὲν μπορεῖ νὰ παραβῇ σὲ ἀρχαιότητα καὶ μεγαλοπρέπεια μὲ τὴ Μπεναρὲς. «Εἶναι χτισμένη μὲ χρυσάφι» λένε οἱ Ἰνδικὲς παραδόσεις ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Σίβα, γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ γι' ἄσυλο στοὺς δίκαιους ἀνθρώπους, δταν τὸ κακὸ πλημμύρισε τὸν κόσμον.

Μέσα στὴν πολιτεία βλέπει κανεὶς μουσουλμανικοὺς ναοὺς δίπλα-δίπλα

«Ἐσὺ τὸ ἔκανες αὐτό; φώναξε ὁ Ντάρλι μ' ἀγανάκτηση...»

στοὺς Ἰνδικούς, γιὰτὶ τὸ μῖσος ποὺ χωρίζει τοὺς μουσουλμάνους ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Βράχμα, δόννει στὴν Μπεναρὲς ποὺ εἶναι γιὰ ὅλους ἡ «ἁγία πόλις».

Γιὰ ἕνα βραχμανιστὴ ἡ ὑπέρτατη εὐδαιμονία εἶναι νὰ τελειώσῃ τίς ἡμέρες τοῦ στή Μπεναρὲς καὶ νὰ χῇ γιὰ τὸν τάφο του τὸν Γάγγη. Γι' αὐτὸ ἕνα πλῆθος ἀρχόντες καὶ ραγιάδες ἔχουν χτίσει παλάτια στὴν πόλη αὐτὴ καὶ κάθονται σ' αὐτὰ εἴτε δταν ἔρχονται γιὰ νὰ προσκυνήσουν, εἴτε δταν νοιώθουν πὼς γέρασαν καὶ δὲν τοὺς μένει πιά πολλὸς καιρὸς νὰ ζήσουν.

Ἄλλοι πάλι κτίζουν ναοὺς ἢ καὶ γιὰ τὴν κοινὴ χρῆση, γιὰτὶ γιὰ τοὺς πλούσιους ποὺ ἀνήκουν στὴν βραχμα

νικὴ θρησκεία εἶναι ἱερὸ κι' ἀπαραίτητο καθήκον νὰ κτίσουν ἕνα ναό, ν' ἀνοίξουν ἕνα πηγάδι ἢ νὰ φυτέψουν ἕνα δέντρο. Ἔτσι κάνουν ἕνα ἔργο ποὺ δὲν τὸ εὐχαριστιοῦνται μόνο αὐτοὶ μὰ ποὺ εἶναι χρήσιμο γιὰ ὅλους.

Ὅσοσο τὸ ἀντίκρυσμα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια θεάματα, ἡ ζωηρότατη κίνηση ποὺ κυριαρχοῦσε γύρω του, ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν ποὺ ἀνανεωνόταν ἀκατάπαυστα καὶ σκορπιζόταν στὴν πολιτεία, δὲν κατόρθωναν νὰ βγάλουν τὸ Ντάρλι ἀπὸ τὴ μελαγχολία του.

Εἶχαν περάσει κιόλας τρεῖς μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ βρῖσκονταν στὴν Μπεναρὲς κι' ὁ Κοττεσούπρυα δὲν τοῦ ἔχε κάνει λόγο ἀκόμη γι' ἀναχώρησιν. Ἡμέρα καὶ νύχτα ἦταν ἀφοσιωμένος στὶς προσευχὲς του καὶ στὶς ἄλλες θρησκευτικὲς του ἀσχολίες, ποὺ φαίνονταν πὼς δὲν θὰ ἔπαιρναν ποτὲ τέλος. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ κατέβαινε στὸ ποτάμι, βουτιόταν καὶ ξαναβουτιόταν ἐπὶ ὥρες καὶ ὕστερα πήγαινε σὲ μιὰ ἀπ' τίς ἀναρίθμητες παγίδες τῆς πολιτείας. Ἐκεῖ βυθιζόταν σὲ προσευχή, περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἄλλους φακίρηδες, σκακότηδες στρεβλωμένους, στραβούς ἢ κολοῦς, ποὺ εἶχαν καταστήσει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἄλλοι ἀπὸ τυχαῖο δυστύχημα ἢ ἀπὸ τὰ γεράματα, κι' ἄλλοι θεληματικὰ, ὅπως εἶχε ἴδεῖ ὁ Ντάρλι μὲ φρίκη τοῦ νὰ κάνῃ ἐκεῖνος ὁ φακίρης ποὺ ἔκοψε τὸ πόδι του στὴν Ἐλλόρα. Ὁ Κοττεσούπρυα ἔμεινε συχνὰ μέρες ὁλόκληρες καὶ βδομάδες στὴν

ἴδια θέση, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα σὰν σ' ἔκσταση, δίχως νὰ μοιάζῃ ὅτι νοιάζεται γιὰ τίποτε ἀπ' ὅλα ὅσα συνέβαιναν γύρω του, σὰν τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὸν εἶχε συναντήσει ὁ Ντάρλι ἀπέξω ἀπὸ τὴν μικρὴ παγίδα.

Μόλις ἐφθασαν στὴ Μπεναρὲς ὁ φακίρης εἶχε ὁδηγήσει τὸν νεαρό του σύντροφο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο κι' ἐξασφάλισε τὴν τροφὴν του καὶ τὴν κατοικία του γιὰ ὅλο τὸ διάστημα ποὺ θὰ ἔμειναν ἐκεῖ, δίνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ μαργαριτάρια του. Ἀπὸ τότε ὅμως ἔπαψε ὁλόκληρα νὰ νοιάζεται γιὰ τὸ παιδί, ποὺ ἦταν ἐλεύθερο νὰ περνᾷ τὴν ἡμέρα του ὅπως καὶ ὅπου τοῦ ἄρεσε.

Δὲν φαίνονταν καὶ ν' ἀπασχολεῖται πιά μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ Ντάρλι μπο-

στημα· μπορεί δηλ. και τρία σὲ μιά τριμηνία, και δύο, και μόνον ένα·) *Μιράνταν* και *Μαυρέτταν* *Στρογγύλη* (πολύ μ' ευχαρίστησαν τὰ γραμματάκια σας· νὰ μοῦ γράψετε και πὺ συχνὰ ἐκεῖ πὺ ἔχετε ἡσυχία· χάρικα πολὺ πὺ ἡ μικρὴ σηκώνεται τώρα κι' εἶναι καλύτερα·) *Μπέμπην Θεοδωρίδην* (ναί, νὰ μοῦ γράψης· νὰ πάρῃς μάλιστα και ψευδώνυμο· εἶσαι βέβαια μικρός, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἡλικία σου ἀρχίζουν· ἐπειτα ἔχεις και τὴν ἀδελφὴ σου πὺ θὰ σὲ ὀδηγῇ·) *Ρεξεντάν* (ἐκαμα λάθος· γράψ μου πάλι τὸν ἀριθμὸ και τὸ ἔτος τοῦ φυλλαδίου, νὰ σοῦ τὸ στείλω· εἶδα τί ὥραια πὺ περνᾷς στὴν Ἀράχωβα και πόσες παλιές και νέες Διαπλασσοπούλες ἐγνώρισες πὺ ξεκαλοκαιρεῖουν ἐκεῖ·) *Σαρπηδόνα* (διάβασα τὸ «ιστορικόν»· μὰ τί ἄλλο μπορὸ νὰ κάμω παρὰ νὰ ἐλέγχω τίς Μ. Ἀγγελίες· βάζω ἔτσι κάποιον χαλινό, ἀλλὰ δὲν ἐπεμβαίνω και στὰ ἰδιαίτερα τῶν Συλλόγων·) *Κλέφτην τοῦ 21* (οἱ εἰκονίτσες αὐτῆς τῆς σειρᾶς δὲν εἶναι, δυστυχῶς, τόσο καθαρές·) *Μᾶνον* (μετὰ χάρας· θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκρισή· γράψε μου·) *Ἀργάμπειλην, Κεφαλλονιτοπούλαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἰουλίου, θὰπαντῶς στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 274ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου.

478. Δεξιόγριφος

Τὰ ζῶα, μὰ ὅπως τὰ λέν οἱ χωρικοί, Κι' ἀπ' τίς Κυκλάδες κάποια, μὰ μικρὴ Κι' ἀναγραμματισμένη, Μιὰν ἄλλη αὐτὰ τὰ δυὸ ἀποτελοῦν, Πὺ ποιητὲς γεννάει νὰ τὴν ὕμνουῖν, Ὡραία, δοξασιμένη.

Υπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος

479. Τονόγριφος

Χῶμα και νερό
Παροξυνονίζω
Και πολὺ ἀπορῶ
Πὺ εἶσαι σχηματίζω,
—Και χωρὶς σοφία
Πὺ δὲν ἔχουν ὅλοι
Στὴν ὀρθογραφία—
Κάλυμμα ἢ πόλη.

Ἀλεξανδρινὸ Ζιζάνιο

480. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός

Βασιλέα ὀμηρικὸ
Ἀναγραμματίζω
Και θεὰ —τί ξαφνικὸ—
Εὐμενὴ ἀντικρύζω.
Μὰ κι' αὐτὴν ἀνάποδα
Τώρα τὴ διαβάζω,
Και μιὰ χώρα ἀπέραντη
Σὰς παρουσιάζω.

Παπαρούνα

481. Γωνία

+ * * * * = Νύμφη και φυτὸν
* + * * * = Μὴν
* * * * * = Ποταμὸς τ. Γερμανίας
* + * * * = Εἰς τῶν 7 σοφῶν
+ * * * * = Χώρα τ. Πελοποννήσου
Οἱ σταυροὶ καθέτως θυγάτηρ βασιλέως τοῦ Ἀργους, μήτηρ ἥρωος ἡμιθέου.

Ἑσμεράδα

482. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 1 5 2 6 = Μικρὸν τετράποδον
2 3 4 6 1 2 6 = Μέγας ἰχθύς
3 2 6 2 6 = Κακὸν
4 6 4 6 = Θεὰ
5 4 3 2 6 = Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος
6 4 1 4 3 2 6 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Γολιάθ

482-487. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ὅλοι ἐν γράμμα κοινὸν—τὸ πτερωτὸν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δευτέρου εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην και οὕτω καθέξῃς:

Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς — θεὰ—
Ἀργοναυτὴς—Τύραννος τῶν Ἀθηνῶν—
Τραγικὴ βασιλίςσα.

Φίλημα Σκιας

448. Φωνηεντόλιπον

φν - βντς - ν - τ - ρι

Ἀσκληπιὸς

489. Γριφος

μα	μα		το		
μα	μα		το	το	
μα	μα	Θ Θ Θ	ου	το	ν
μα	μα		το	το	
μα	μα		το		

Μορφωμένη Νοικοκυρούλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 22

286. Φόρεμα (φῶρ, αἶμα).—287. Βεσπασιανὸς (βέ, Σπᾶ, σί, α, νος).—288. Κρόνος-κρίνος.—289. Ὁ Σείριος, ἡ Σურία.—290.

Σ

291. Γιατί δὲν

Ι Π

πάει μονάχο του.

Β Ε Ρ Ρ Ο Ι Α — 292 - 296. Τὸ

Α Ε

Γ Ι

Β

Γ

Ι Υ

Α Ο

Τ Ε Λ Ε Ι Ο Σ ὅςος, Ρωξάννη,

Ω Ο

Αναξαγόρας, κό-

Ν

Σιδών, Σίμων,

Κίμων, Μίνως, Σιών. — 302. Χριστὸς

ἀνέστη ἐκ νεκρῶν (χρ εἰς το, σαν ἐς τι, ἐκ νε κρ, ὄν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μετὰ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 και μετὰ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΕ'—465]

Δόνιφαν, ἔσχασες νὰ γράψης τὴ διεύθυνσή σου Ποιὰ εἶναι: Ἀγκάθι

[ΑΕ'—466]

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετ' ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μετὰ ὅλους-ες. Γράφω. Στείλατε πρῶτοι. Δ/ας: Κυρίαν Χρυσάνην Κλουδάτου, δόξ Μαυρογένους 10, πάροδος Ἀχαρνῶν, Ἀθήνας, διὰ: Φοίβην

[ΑΕ'—467]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; Δόνιφαν, Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, Ἰαβέρη, Γλασπιά, νὰ περιμένω; Στείλτε: Ἀνδρομάχην Μυλωνᾶ, Πιπίνου 39-Α, Ἀθήνας, διὰ: Βάσιγντων

[ΑΕ'—468]

Αλληλογραφῶ μετὰ διαπλασσοπούλες μεσσίας ἡλικίας. Δ/ας: (ΑΕ—320) διὰ: Γαρυφαλο

[ΑΕ'—469]

Μπράβο, Γολιάθ, Μαργιολάκι, οἱ ἀπαντήσεις σας; Κερκυρατικὸ Ζιζάνιο, ἔλαβα.

[ΑΕ'—470]

Ἐξυπνε Βλάνα, αὐτὸ ἦθελα. Νὰ μετὰ ἀποκαλύψης εὐὸ γιὰ νὰ σὲ ἀποκαλύψω και ἐγώ. Ἐξυπνος Βλάνας=Βαλασάκης. Ψυχρολουσία!!! Κεραμίδα!!!

Συναγριδα

[ΑΕ'—471]

Ροδοπέταλο, πήγες γιὰ μαλλὶ και βγγή-κες κουρεμένος.—Γλυκεῖα Παρηγορία, Μαργιολάκι.

Πειγνίπισσα τῶν Δολλαρίων

[ΑΕ'—472]

Αττικὸν Ἄλας. Ὀλιεῖρες Κρόμβελ, Διαβολοκόριτσο, Ἰαβέρη, Φρίντερηχ Σοπέν, Κυρίαρχος τῆς Γῆς, Μικρὸ Ρεπόρτερ, Ρόξα Λίνα, Ἄσμα Ἀγγέλων, Παπουτωμένος Γάτε, Μπερμπαντάκο, Ἀκακία, Γαλάζιος Κύκνος, Ἀγγελε Ἀγάπης, Δάκρυ Ψυχῆς, Τρελλὴ Κουκλίτσα, Φίλημα Σκιας, Ἀγκάθι, Μαργιολάκι, Παοχαλιά, Ὀνειροπλέχτρα, ἀνταλλάσσουμε Μικρὰ Μυστικά; Ἀν ναί στείλατε στὴν Δ/σιν (ΑΕ'—382). Διαπλάσσοπουλα-Διαπλάσσοπούλες σὰς ξαναθυμίζω τὴν (ΑΕ'—382).

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

[ΑΕ'—473]

Μαργιολάκι, Χρυσάλλης, ἐγαπημένες, στὸ γιόρτασμά σας στέλνω ἓνα μπουκέτο δρόθερμες εὐχούλες.

Δουλουδένια Ὑπαρξις

[ΑΕ'—474]

Προκηρύσσω μνηστὴν τρίδραχμο διαγωνισμοῦ ἑλληνικῶν τοπειῶν. Βραβεῖα δύο ἐκλεκτά. Περιμένω ἀπὸ ὅλους ες (ΑΕ'—313).

Κυρίαρχος τῆς Γῆς

[ΑΕ'—475]

Αποκαλύψεις: Καθηγενοσιάνος=Εὐλάμπιος, Κυρία τῆς Τιμῆς=Γεωργίτσα, Δουλοῦκος=Ἀθανασιάδης, Τάσος Λουζης=Σκούταρης, Ριχτχόφεν=Βουρβίδης, Βιενέξικο Βάλε=Κωνσταντίνιδου. (Βρᾶστε με!...)—Κυρίαρχος τῆς Γῆς

[ΑΕ'—476]

Τρεῖς Χάριτες, Αὐγούλα, Ξανθὸ Ἀγγελοῦδι, Ἀγγελε Ἀγάπης, Μ. Μυστικά ἔστειλα· γιὰτὶ δὲν ἀνταπεδώσατε, Ζακυνθινούλα

[ΑΕ'—477]

Ρόξα Λίνα, Χαδιάρα, Νινέττα, ἀλληλογραφῶμε; Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Στείλτε πρῶτες.

Ζακυνθινούλα

[ΑΕ'—478]

Σύλλογος ἘΛΕΥΘΕΡΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ. Σκοπός: Ἐσοπαθώματα, Διαγωνισμοί. Πρόεδρος: Στέφανος τῆς Δόξης, Ἀντιπρόεδρος: Ἀηρομνημένη Ἐλπίς, Γραμματεὺς: Ἐλευθερία Ψυχῆ, Ταμίας: Μέγας Μογγόλος, Μέλη: Τσουχο-λίν, Νεά-νις τοῦ Ἰονίου, Ἀγγορολογιῶτατος, Ἀρχων τοῦ Ἀέρος, Ὀνειρώδης Μέλλον. Ἐγγραφὴ νέων μελῶν δωρεάν. Προκηρύσσουμε, τρίδραχμο, μνηστὴν διαγωνισμοῦ διηγήματος. Θῆμα: «Ταξίδι πρὸς τὸν Ἀρη». Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ/ας: Ἀνίδα Χρυσὴν Μιχαλάκη, Ζακυνθον.

[ΑΕ'—479]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλτε: Ἐλένην Κόντου, Ἀριστοτέλους 177, Ἀθήνας. Γκαρίτχεν, γειά σου.

Μπατεροφλάβ

[ΑΕ'—480]

Διαπλάσσοπουλα, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μετὰ ὅλους-ες. Δ/ας: Ἄννα Μπενηφάλτη, Μετσόδου 9 Α, Ἀθήνας, διὰ: Ἀδγουσιάντικο Δελινδὸ

[ΑΕ'—481]

Σβυσμένη Ἐλπίς, Παρήγορε Ἀγγελε, γιὰτὶ τόσο ἀργοπορία.

Ολιμμένη Γοητεία

[ΑΕ'—482]

Ολιμμένη Γοητεία, ἡ παρὰ σας στὴν πλάξ τῆς Γλυφάδας, μετὰ τὰ κόκκινα μαγιὼ ἔχει σουξέ.

—Λ—